

[Justitsministeren]

konkret vurdering blevet anvendt i en lang række sager. Derimod er det ikke tanken med bestemmelsen at give opholdstilladelse til større grupper af personer på et mere generelt grundlag, fordi betingelserne for asyl ikke er opfyldt.

Jeg vil også godt runde disse talmæssige oplysninger om opholdstilladelser til statsløse palæstinensere af ved at sige, at i 1991 – dvs. efter Flygtningenævnets praksisændring – har nævnet givet asyl til over 700 statsløse palæstinensere. Det er ikke noget lille tal, og det viser også klart, at den praksisændring, som Flygtningenævnet foretog i 1990, ikke på nogen måde har ført til en restriktiv asylpraksis rettet mod de statsløse palæstinensere. Hertil kommer, som jeg allerede har nævnt, at der i 1991 af ministeriet blev meddelt humanitær opholdstilladelse til 324 statsløse palæstinensere. Man kan altså sige, at i 1991 er der meddelt opholdstilladelse til godt 1.000 statsløse palæstinensere.

Ser vi på den samlede periode – årene fra 1985 til udgangen af 1991 – har mere end 7.000 statsløse palæstinensere fået opholdstilladelse her i landet enten i form af asyl eller af humanitære grunde. De tal kunne jeg godt have ønsket mig var trådt lidt klarere frem i den debat og i mange af de indlæg, der har været i forbindelse med denne sag.

I det beslutningsforslag, Fremskridtspartiet har fremsat, ser jeg med tilfredshed, at forslagsstillerne i bemærkningerne til forslaget deler regeringens betæneligheder ved, at Folketinget skal tage stilling til spørgsmål, der i så høj grad vedrører enkeltpersoner. At det synspunkt så fører til fremsættelsen af beslutningsforslaget, der på samme måde tager sigte på enkeltpersoners forhold, forstår jeg til gengæld ikke.

Jeg læser Fremskridtspartiets forslag sådan, at man ønsker, at jeg straks skal drage omsorg for udsendelsen af de statsløse palæstinensere, som opholder sig her i landet; men som det vil være forslagsstillerne bekendt, har jeg både i forbindelse med tidligere samråd i Retsudvalget og også senest ved min mundtlige besvarelse af spørgsmål nr. S 273 fra fru Pia Kjærsgaard her i Tinget den 11. december sidste år haft lejlighed til at redegøre for forløbet i sagerne vedrørende de statsløse palæstinensere og også for de klage- og genoptagelsesmulig-

heder, der følger af udlændingeloven, og den praksis, der knytter sig hertil.

Derfor skal jeg ikke gentage den redegørelse, men understrege, at sagerne vedrørende de statsløse palæstinensere ikke på nogen måde har ligget uekspederede hen. Sagerne har hele tiden været fulgt meget nøje og været fremmet mest muligt inden for rammerne af udlændingeloven og den administrative praksis, der har udviklet sig på området igennem en årrække. Når den samlede sagsbehandlingstid er blevet så lang, skyldes det, at de eksisterende klage- og genoptagelsesmuligheder har været udnyttet i et meget vidt omfang.

Det er rigtigt, at systemet på mange måder er tungt og uhensigtsmæssigt, som jeg også var inde på i den første del af mit indlæg, men en omlægning af procedurerne må ske på et generelt grundlag efter grundige overvejelser og ikke for en enkelt gruppe af personer.

Vi har betydelige sagsbehandlingsmæssige spørgsmål at løse – det har sagerne vedrørende de statsløse palæstinensere med al tydelighed vist – men de løses ikke ved en særbehandling af en enkelt gruppe asylansøgere, og derfor kan regeringen – som jeg startede med at sige – hverken støtte det radikale lovforslag eller beslutningsforslaget fra Fremskridtspartiet.

Dorte Bennedsen (S):

I udlændingelovens § 7 er det nærmere fastsat, under hvilke vilkår fremmede, der kommer til vore grænser, kan anerkendes som flygtninge, og i samme lovs § 9 er der yderligere taget stilling til, under hvilke omstændigheder mennesker, der ikke kan anerkendes som flygtninge, i visse tilfælde kan få opholdstilladelse her i landet. Men i erkendelse af, at det ikke er muligt i lovparagraffer at tage højde for alle de situationer, mennesker kan komme ud for, gav Folketinget justitsministeren en bemyndigelse til at give opholdstilladelse af humanitære grunde.

Det har i mange år været en om end uskreven så dog temmelig grundlæggende skik i dette parlament, at regeringen lyttede til Folketingets flertal og ikke handlede afgørende imod det, og i håbet om, at denne politiske sædvane stadig havde sin gyldighed, gik et stort flertal i dette Folketing – Kristeligt Folkeparti, Centrum-Demokraterne, De Radikale, SF og Socialdemokratiet – i september måned 1991 til ju-